

DAG 3

*** 2 MEI ***

Erchirion

Het was opvallend stil in het tentenkamp. Sinds hij zijn tent had verlaten had Erchion nog geen levende ziel gezien; behalve de soldaten van wacht, maar ook zij zagen er niet al te levendig uit. Eomers persoonlijke schildwacht lag, opgekruld als een baby, te slapen voor het koninklijk paviljoen. Erchirion tikte met zijn laars tegen zijn been. 'Wakker blijven, Falco. Misschien zwerft er nog ergens een laatste ork rond die wraak wilt nemen op je kersverse koning.' De schildwacht zette zich recht, wreef zijn haren uit zijn gezicht en de slaap uit zijn ogen. Even keek hij Erchirion verbaasd aan, toen sprong hij in houding. 'Goedemorgen, Heer. Natuurlijk, Heer.' Hij knikte Erchirion beleefd toe en rechtte zijn rug.

Het was opvallend, dacht Erchirion, hoe Falco op zijn zuster leek. Uitgezonderd dan dat hij het slanke, pezige lijf had van een jonge man terwijl Vera ... Wel, Vera was zacht. Haar handen pasten perfect in de zijne, net als haar taille. Maar daarboven en daaronder was ze heerlijk zacht en rond. Hij sloot zijn ogen bij de herinnering aan de avond voordien en glimlachte, stapte vervolgens in een met water gevulde put en vloekte. Hij schudde het water van zijn laarzen en vervolgde zijn weg.

De bel sloeg tien keer toen hij door de stadspoort wandelde. Na het feestgedruis van de dag voordien, was het ook in de stad opvallend rustig. Hier en daar zag hij een vroege vogel die in de ochtendzon de restanten van de festiviteiten opruimde. De deuren van de stallen stonden open. In het deurgat stond zijn jongste broer Amrothos, vurig discussiërend met de stalmeester. Erchirion bleef staan. Amrothos rondde zijn gesprek af en kwam naar hem toe.

'Alles in orde?', zei Erchirion.

Amrothos knikte. 'Op weg naar de citadel, vermoed ik?'

'Naar de Huizen van Genezing', zei Erchirion.

'Ook goed, dan loop ik een eindje met je mee', zei Amrothos. 'Ik ben op weg naar Lothiriel.'

'Lothiriel', zei Erchirion met een korte lach. 'Ze is me er eentje! Ze koppelde me gisteren aan een van haar nieuwe vriendinnen.'

Amrothos keek zijn broer nieuwsgierig aan. 'En?'

'Man!', zei Erchirion. Blazend schudde hij zijn hoofd. Toen keek hij met grote ogen en een brede glimlach naar zijn broer.

Amrothos lachte. 'Een sprakeloze Erchirion. Dat ik dat mag meemaken!' Hij duwde zijn broer met zijn elleboog. 'Ze moet wel heel bijzonder zijn.'

Erchirion zuchtte. 'Vera is de zon, de maan en alles ertussen ... rood haar en een lach als een warme lentedag, sproeten inbegrepen. Ze laat me dromen van een zonnige toekomst.'

'Rood haar en sproeten, dat zijn we in Dol Amroth niet gewend', zei Amrothos, met zijn wenkbrauwen wippend.

Enkele straten verder namen de broers afscheid en stapte Erchirion de Huizen van Genezing binnen.

Eowyn

'Vera lijkt vrolijk, maar dat betekent niet noodzakelijk dat ze zich ook zo voelt', zei Eowyn. 'Ze wilt het anderen graag naar hun zin maken en dat maakt haar juist kwetsbaar.' Ze keek Faramirs neef onderzoekend aan. Hoewel ze gecharmeerd was van het feit dat hij haar speciaal opzocht om haar te consulteren over haar vriendin, bleef ze voorzichtig. Ze waren samen opgegroeid, Vera en zij. Tot

Eowyns ouders overleden en ze bij haar oom in Edoras ging wonen. Ze had Vera pas jaren later terug gezien, toen ze als jonge echtgenote van Théodens trouwe ridder naar Edoras was verhuisd. Eowyn schudde haar hoofd. Herudor was toen al een eind over de zestig, maar Vera was pas zeventien geweest. Ze was inderdaad kwetsbaar, iets waar die oude grijsaard handig misbruik van had gemaakt.

‘Haar man was oud en manipuleerde haar tot ze niet anders kon dan instemmen met een huwelijk’, zei ze. ‘Ik zou niet willen dat iets dergelijks opnieuw gebeurde.’

‘Ik ben niet oud’, zei Erchirion verongelijkt. ‘Ik ben op het hoogtepunt van mijn kunnen en ik ben niet van plan haar ook maar enigszins te manipuleren.’ Hij zette zich op een bank onder een appelboom. ‘Ik ...’, hij schudde zijn hoofd. ‘Ik ben verliefd’, zei hij terwijl hij zijn schouders ophaalde. ‘En hoe verleidelijk het ook is, ik beloof u dat ik haar op een correcte manier het hof zal maken.’

Eowyn lachte, zette zich naast hem en nam zijn hand. ‘Ik zal een goed woordje voor u doen’, zei ze. ‘Vera verdient een man die van haar houdt.’

Erchirion lachte haar dankbaar toe.

‘Maar vertel me,’ zei ze, ‘aangezien jij een neef van Faramir bent, is hij altijd zo bedachtzaam en rustig?’

‘Faramir?’, zei Erchirion. ‘Faramir is de rust zelve.’ Hij dacht even na. ‘En hij is inderdaad bedachtzaam en verstandig. Jou het hof maken is het meest impulsieve dat ik hem ooit heb weten doen.’

Eowyn beet op haar lip.

Vera

Vera wist dat de zon al een tijdje op was, maar toch stelde ze het moment waarop ze haar ogen opende zo lang mogelijk uit. Ze was nog niet klaar voor een nieuwe dag, ze wilde nagenieten van het feest. Glimlachend dacht ze terug aan Lothiriels linke plannetje om Vera en Erchirion samen op de dansvloer te krijgen. En ze glimlachte nog breder toen ze teruggacht aan de dansen die erop gevolgd waren. Ondanks zijn armzalig ritmegevoel, had ze genoten van Erchirions aanrakingen, van zijn sterke handen rond haar taille. Ze had zelfs genoten van de onhandige botsingen tijdens het huppelen. En dan die geur, ze kreunde, die heerlijke, kruidige geur die hem omringde ... Even wenste ze dat het niet bij dansen was gebleven, dat hij, net als Herudor, genomen had wat hij vond dat hem toekwam. Toen schudde ze, verafschuwd om haar eigen gedachten, haar hoofd en gaf ze toe aan de hardnekkige zonnestraal die langs de gordijnen was geglipt en recht in haar gezicht scheen. Ze opende haar ogen en stond op.

Een uurtje later liep ze door de straten naar de tuin van de Huizen van Genezing waar ze Eowyn hoopte te vinden. Ze had het gevoel dat ze zou ontploffen als ze haar geluk niet met iemand kon delen. De dansvloer op het plein werd al weer afgebroken, een eind verder deed een hond zich tegoed aan een hoopje braaksel. Vera trok haar neus op.

Ze liep naar de tuin, opende de poort en bleef perplex staan. Op de bank onder de appelboom zaten twee figuren. Twee figuren die ze niet samen had verwacht. Eowyn zat naast Erchirion en ze hielden elkaars handen vast. Vera werd helemaal koud. Ze stapte achteruit de poort weer door. Ze voelde zich misselijk worden en ze liet zich tegen de muur op de grond zakken. Met haar hoofd tussen haar benen bleef ze zitten. Hoe had ze de situatie zo fout kunnen inschatten? Hoe had ze zelfs kunnen denken dat een man als Erchirion, de zoon van een prins, iets voor haar zou kunnen voelen?

Lothiriel

Lothiriel kwam vanachter haar harp en bestudeerde het stuk papier dat Amrothos haar toestopte.

‘Het zijn gewoon wat indrukken van zijn soldaten’, zei hij. ‘Maar het moet een liedjestekst worden.’
‘Wat voor een liedje wil je maken?’, zei ze.
‘Iets vrolijks.’ Amrothos leunde achterover met zijn handen in zijn nek.
‘Ik kan er straks wel even naar kijken’, zei ze.
Haar broer schoot naar voor. ‘Liever nu’, zei hij. ‘We willen het vanavond zingen voor zijn verjaardag.’
‘Nu? Ik heb moeder en Azra beloofd hen na mijn harples in het badhuis te helpen.’ Lothiriel zuchtte en liet zich naast Amrothos op de bank vallen. ‘Koelbloedig, het oog van een arend, betrouwbaar, sterk, loyaal, vurig, zwaard en speer’, las ze luidop. ‘Moet het een heldenlied worden?’
‘Min of meer,’ zei Amrothos, ‘maar vrolijk en gemakkelijk meezingbaar.’
‘Wat is de melodie?’
Amrothos krabde in zijn haar en gluurde vanuit zijn ooghoeken naar Salvi’s oudste zoon aan de andere kant van de kamer. Lothiriel keek naar haar broer met een blik vol ongeloof. ‘Met andere woorden, je hebt nog niets en je hoopt dat wij je uit de brand redden’, zei ze. Ze duwde haar broer een vedel in de handen en wenkte Salvi’s zoon. ‘Het ziet ernaar uit dat we de harples naar morgen verschuiven’, zei ze. ‘Nu hebben we je hulp voor iets anders nodig.’
Een uurtje later nam Salvi’s zoon afscheid en hadden ze een vrolijke melodie met een armtierige tekst. ‘De tekst moet echt beter’, zei ze tegen haar broer. ‘Dit is beschamend.’
Amrothos schudde zijn hoofd. ‘Helemaal niet’, zei hij. ‘Hij rijmt en is juist heel gemakkelijk meezingbaar.’
‘Een rots in de branding, onwrikbaar en sterk’, las Lothiriel. Ze fronste. ‘Krachtig en fier, sterk als een stier.’ Haar frons werd dieper. ‘Vurig als een hengst in galop.’ Ze begon te lachen. ‘Benen stevig op de grond en trouw als een hond.’ Ze schaterde het uit. ‘Werkelijk, Amrothos,’ zei ze toen ze eindelijk uitgelachen was, ‘ik hoop dat de jarige je niet boos te lijf gaat met zijn zwaard en zijn speer.’
‘Dat zal niet gebeuren,’ zei haar broer. Hij wees naar een regel in de tekst, ‘want hij houdt zijn hoofd koel.’ Ze keken elkaar aan en begonnen beide te lachen. ‘Je hebt gelijk’, zei hij en hij boog zich alweer over zijn papier. ‘Ik zal de tekst nog wat bijschaven.’
Buiten luidden de middagklokken. ‘Ik ga ervandoor’, zei Lothiriel. ‘Ik kan moeder en Azra niet langer laten wachten.’ Ze nam haar mantel en liep naar de deur. ‘Uit nieuwsgierigheid, wie is deze vurige hengst met het koele hoofd eigenlijk’, vroeg ze.
Haar boer keek op van zijn blad. ‘Koning Eomer, natuurlijk.’
Lothiriel trok grote ogen. ‘In dat geval,’ zei ze, ‘zou ik de tekst laten zoals hij is.’ Ze liep terug naar haar broer. ‘Of nog beter, vervang deze regels door “dansen is zijn groot gebrek en verwacht ook geen diepgaand gesprek”.’ Ze wees naar enkele zinnen op het blad.
Amrothos keek haar achterdochtig aan. ‘Je mag hem niets vertellen’, zei hij. ‘Het is één grote verrassing.’
‘Wees gerust,’ zei ze, ‘Lothiriel houdt haar mondje toe want voor deze stier is zij slechts een koe.’
Toen draaide ze zich om en verliet de kamer.
Deze keer trok Amrothos grote ogen, toen begon hij zachtjes te lachen.

Eomer

Het was al na de middag toen Eomer eindelijk zijn tent verliet. Hij had de tijd genomen om rustig te lunchen, had zich vervolgens met zorg gewassen en gekleed en was nu op weg naar de stad. ‘Het lijkt een mooie dag te worden’, zei hij tegen zijn lijfwacht. ‘De eerste dag van een nieuw tijdperk voor Gondor.’ En de eerste dag van mijn achtentwintigste levensjaar, voegde hij er in gedachten aan toe. Opgewekt begroette hij zijn maarschalk die voor zijn tent een brief schreef en hij knikte naar enkele soldaten die hun kledij wisten in de rivier. Falco floot een aanstekelijk deuntje en Eomer floot

enthousiast mee. Samen liepen ze door de stadspoort, volgden de weg omhoog, langs de kazerne en de stallen waar ze een praatje maakten met de stalmeester.

De bel sloeg twee uur na de middag toen ze de tuin van de Huizen van Genezing in wandelden waar Eomer zijn zuster hoopte te vinden. Maar tot zijn teleurstelling was ze niet in de tuin, en ook niet in haar kamer. Hij fronste, het was nog te vroeg voor zijn afspraak met Aragorn en Imrahil.

‘Zullen we de lange weg nemen, langs de stadsbron’, stelde Falco voor. ‘Zo ziet u de stad eens van een andere kant en bent u nog ruim op tijd aan de citadel.’

Eomer knikte en volgde zijn lijfwacht door smalle straatjes en langs trappen omhoog. Even volgde hun route een deel van de stadsmuur, vervolgens sloeg Falco een steeg in die steeds dieper de stad inliep. De puinhopen waren nog niet overal weggeruimd, maar de straten waren voorzien van bloembakken waardoor de stad een huiselijke indruk maakte. Hier en daar zaten mensen op een bankje te keuvelen of na te genieten van de festiviteiten van de voorgaande dag. Eomer stapte over het kanaal dat het water van de bovengelegen stadsbron de stad in voerde, dook vervolgens onder een lijn vol fris geurend wasgoed en bevond zich plots op een zonnig pleintje.

Het lag aan de zuidkant van de stad en keek uit op de Pelennor waar in de verte de rivier Anduin glinsterde in het zonlicht. Aan de ene kant werd het begrensd door de stadsmuur waartegen enkele stenen banken stonden, afgewisseld door bakken met vlinderstruiken. De paarse bloemen hingen in trossen over de muur. Aan de andere kant stond één gebouw waarvan de achtergevel tegen de berg Mindolluin aan leunde.

Eomer staarde naar de massieve berg die in schril contrast stond met de met klimrozen begroeide voorgevel van het gebouw. ‘Dit is een mooi plein’, zei hij. ‘Welk gebouw is dit?’

‘Het badhuis’, zei Falco vanop een bank tegen de stadsmuur. ‘Ik kan het je aanbevelen. De uitbater sneuvelde in de slag om de Pelennor, maar Prins Imrahil haalde zijn eigen badmeesteres naar hier om de boel draaiende te houden. Ze staat bekend om haar relaxerende zeevierbaden.’

Eomer zette zich naast zijn lijfwacht. ‘Hoe doe je het toch?’, zei hij. ‘Je bent nauwelijks twee dagen in Minas Tirith en je kent deze stad al beter dan de inwoners zelf.’

Falco haalde glimlachend zijn schouders op en sloot eventjes zijn ogen. De zon scheen hard en fel en ook Eomer voelde zijn ogen dichtvallen.

Lothiriel

‘Ik denk dat je te snel conclusies trekt’, zei Lothiriel. ‘Ik kan me echt niet voorstellen dat Erchirion iets begint met de geliefde van zijn neef.’ Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. ‘Ben je zeker dat ze hand in hand zaten?’

‘Geen twijfel mogelijk’, knikte Vera. Ze hielp haar vriendin met het plooiën van de handdoeken die ze eerder van de lijn hadden gehaald.

Lothiriel zuchtte. ‘Alles leek zo goed te gaan op het volksfeest’, zei ze. ‘Ik weet niet of ik nog veel voor je kan ...’ Verbaasd keek ze door het raam naar het plein. ‘Vera, is dat koning Eomer?’

Vera volgde de blik van haar vriendin en knikte. ‘En mijn broer. Goede lijfwacht is hij’, lachte ze. ‘Hij ligt naast zijn koning te slapen.’

‘Tot zover het koele hoofd en de hengst in galop’, mompelde Lothiriel.

‘Wat valt er te zien’, vroeg Biljana die plots achter hen stond.

‘Koning Eomer en mijn broer’, zei Vera. ‘Ze liggen te slapen in de zon.’

Biljana fronste. ‘Vreemd’, zei ze. ‘Imrahil had een overleg met hem. Hoe laat is het?’

‘De bel heeft net drie keer geslagen’, zei Lothiriel zonder haar blik af te wenden van “de rots in de branding”. Achter haar viel de deur dicht en even later zag ze haar moeder en Vera de koning en zijn lijfwacht wekken. Ze slaakte een diepe zucht en ging weer aan het werk.

Eomer

Eomer hielp met het opruimen van de kaarten die ze hadden gebruikt. Hij was tevreden over zijn overleg met de andere vorsten en onderdrukte zijn gevoel van teleurstelling. Hij hield niet van veel gedoe, maar het stak hem dat zijn soldaten de verjaardag van hun koning onopgemerkt voorbij hadden laten gaan. Hij hoopte dat tenminste zijn zuster vandaag aan hem had gedacht en wilde voor zijn terugkeer naar het kamp nog langs de Huizen van Genezing gaan.

‘Voor je gaat wil ik je nog iets tonen’, onderbrak Aragorn zijn gedachten en even later wandelden ze met z’n drieën in de richting van het grote plein.

‘Ik hoop dat je begrijpt’, zei Aragorn, ‘dat we onze alliantie met Rohan zeer ernstig nemen, niet alleen in oorlogstijd, maar ook in tijden van vrede.’

Eomer knikte.

‘Voor mij persoonlijk wil ik daar nog aan toevoegen dat, zelfs los van die alliantie, jouw vriendschap veel voor me betekent’, zei Aragorn vervolgens. ‘En blijkbaar,’ zei hij terwijl ze het plein opliepen, ‘ben ik niet de enige die er zo over denkt.’ Op dat ogenblik barstte er een luid gejuich los. Mensen floten, klaptten in hun handen en stampten met hun voeten. Het plein stond afgeladen vol, niet alleen met zijn eigen soldaten, maar ook met inwoners van de stad.

Eomer voelde zich volledig overdonderd en stond er stil naar te kijken. Hij knipperde met zijn ogen, hopen dat niemand zou merken hoe diep het hem raakte.

‘Gelukkige verjaardag, mijn vriend’, grijnsde Aragorn.

Aan de rand van het plein zette een groep muzikanten een lied in waarvan het refrein door de hele massa werd meegezongen.

Hey Ho, koning Eomer,

Onze held in actie!

Ogen als een adelaar,

sterk als een beer.

Hey Ho, koning Eomer,

Onze held in actie!

Benen stevig op de grond.

en trouw als een hond.

Hey Ho, koning Eomer,

Onze held in actie!

Vurig als een hengst

en vaardig met zijn speer.

Hey Ho, koning Eomer,

Onze held in actie!

Zing een lied en schenk hem bier,

gun de koning zijn plezier.

Eomer knipperde zijn tranen weg, zich compleet onbewust van het feit dat slechts een tiental meter verder iemand zo schaterde van het lachen dat ze nauwelijks kon zingen.

'Jouw koning Eomer', zei Lothiriel terwijl ze Vera op de schouder klopte. 'mag dan een klier zijn, hij weet duidelijk wel een grap te appreciëren.'

Falco

Falco rook zijn vriend nog voor hij hem zag. Onopvallend snoof hij de ondertussen zo vertrouwde geur op. Hij voelde een hand op zijn schouder.

'Man, dat heb je goed gedaan.'

Falco's schouder tintelde. Hij keek om. Zijn ogen haakten even in de blauwgrijze achter hem.

Zijn vriend was omringd met andere feestgangers; inwoners van Minas Tirith, soldaten van Gondor, maar ook enkele vrienden uit Rohan.

'Hoe heb je koning Eomer de hele dag weten weg te houden', vroeg een van hen.

'Ik heb hem de hele stad laten zien en toen zijn we in de zon in slaap gevallen', zei Falco. Schuin achter hem klemde een man zijn kaken op elkaar. Maar zijn vrienden lachten en Falco lachte mee.

Vera

Na het zangmoment op het grote plein keerden de meeste stadsgenoten huiswaarts.

Maar de soldaten van Rohan bleven hangen, gretig naar het bier dat Aragorn en Imrahil hun vriend cadeau hadden gedaan. Vera was Lothiriel terug naar het badhuis gevolgd waar ze nog een stel late badgasten ontvingen. Het was een zwoele avond en ze hadden de deuren en luiken geopend om de vochtige, warme lucht te laten ontsnappen. Ondertussen ging het feest op het plein verder en drong het gelach en met momenten ook het gezang door tot aan het badhuis. Met het zakken van de zon waren de laatste badgasten verdwenen, de haarden waren gedoofd, de tobbes geschrobd en Vera en Lothiriel keerden moe en bezweet terug naar hun gastenkamers, vlak bij de citadel.

Vanwege de puinhopen liep hun route over het grote plein waar Eomer, vergezeld van zijn vrienden en trouwe ridders, nog steeds feest vierde. De herbergier had zijn tafels en stoelen buiten gezet en een vuurkorf aangestoken.

'Zo te horen hebben de mannen al behoorlijk wat bier op', zei Vera lacherig terwijl ze in het schemerdonker de trappen naar het plein afliepen. Neuriënd haakte ze haar arm door die van Lothiriel en samen liepen ze het plein op. Het zag er gezellig uit, met die korf.

Naarmate ze de groep mannen naderden, vingen ze flarden van hun gesprekken op.

'... en ze werd zo wild als een mûmakil', zei een van de soldaten. 'Ze gilte dat ze niet alleen wilde achterblijven.'

'Je vrouw was altijd al wild', viel een andere soldaat hem bij terwijl hij een groot blok hout in de korf gooide. Het vuur laaide op.

'Je had haar van bij het begin moeten temmen', zei iemand lacherig. De twee vrouwen keken elkaar aan, het was de stem van koning Eomer. 'Je paard luistert beter dan je vrouw', zei hij.

Vera voelde Lothiriel verstrakken en het leek wel of ze gromde. Haar pas versnellend trok ze Vera met zich mee. Ze waren halfweg het plein toen enkele mannen begonnen te zingen en al snel werden bijgestaan door de hele groep. Het was het verjaardagslied dat ze eerder met de hele stad gezongen hadden ... en toch ook weer niet.

*Hey Ho, koning Eomer,
Onze held in actie!*

*Vurig als een hengst
en vaardig met zijn speer.
Hey Ho, koning Eomer,
Onze held in actie!
Knap en blond en kernegezond
Vrouwe, kus hem op zijn mond.*

‘Ze hebben de tekst veranderd’, zei Vera giechelend. ‘We moeten hem kussen.’
Lothiriël fronste. ‘Helemaal niet! Negeer het’, zei ze terwijl ze met opeengeklemden kaken verder stapte. Maar de mannen gaven niet op en zongen hun lied opnieuw.
‘Kom, Vera’, riep haar broer. ‘Geef je nieuwe koning een kus!’
‘Vrouwe Vera, een kus’, riepen nu ook de andere mannen.
Vera giechelde en bleef staan. Ze keek naar Lothiriëls ongeduldige blik. ‘Het is maar een kus’, zei ze. ‘Een kus voor mijn koning en dan laten ze ons met rust.’
‘Blijf het negeren’, zei Lothiriël streng. ‘Ze hebben het recht ... niet ...’
Vera was al weg. Ze liep naar koning Eomer, kustte hem en liep onder luid gejuich terug naar haar vriendin.
‘Waarom geef jij mannen altijd hun zin?’, zei Lothiriël boos. Ze snokte Vera achter zich aan het plein af. Pas twee straten verder loste ze haar greep. ‘Dit is exact waarom zo’n oude gluisperd als Herudor je in zijn klauwen kreeg’, beet ze Vera toe.
Vera begreep niet waarom haar vriendin zo boos was en begon te huilen. Lothiriël keek haar verbaasd aan en trok haar toen in haar armen. Pas na een hele tijd lieten ze elkaar los.
‘Als je een man wilt die je goed behandelt, zal je meer haar op je tanden moeten kweken’, zei Lothiriël terwijl ze de tranen van Vera’s wangen wreef alsof ze een kind was. ‘Je bent gewoon te lief voor hen.’

Erchirion

Erchirion dacht al de hele dag aan Vera. Hij had haar gezocht na zijn gesprek met Eowyn, maar ze leek wel van de aardbodem verdwenen. En toen was ze daar plots, samen met zijn zuster. Hij zag hen pas toen ze al halfweg het plein waren en de mannen hun lied zongen. Dat vreselijke lied waarbij ze vrouwen probeerden te overhalen hun jarige koning te kussen. Aanvankelijk was het grappig geweest en hadden de weinige vrouwen die zich op het plein waagden vrolijk gereageerd en zich goedlachs laten overhalen. Maar naarmate het bier vloeide, begon de sfeer te keren en kwam de typische grootpraat bovendrijven.
Hij zag hoe Lothiriël haar pas versnelde en Vera met zich meetrok. Maar hij zag ook hoe Vera aarzelde zodra haar broer haar riep. Met ingehouden adem keek hij toe terwijl ze lachend naar Eomer liep en hem vol op de mond kustte. Hij sloot zijn ogen en zuchtte. Het was vreselijk dat Eomer het zich allemaal liet welgevallen. Erchirion opende net op tijd zijn ogen om de twee vrouwen het plein te zien afhollen.
‘Vrouwe Vera kust verrukkelijk,’ zei Eomer, ‘maar toch was het niet de kus waarop ik hoopte.’
Erchirion keek hem kil aan. ‘Niet iedereen wordt veroverd door het zwaard, Eomer.’ Hij stond recht. ‘Ik denk dat het genoeg is geweest. Het is tijd om terug te keren naar het kamp.’ Zonder zich iets aan te trekken van de teleurstelling in Eomers ogen, begon hij de anderen aan te sporen om te vertrekken.

Falco

Onder het luiden van de avondklok trok de stoet soldaten door de stad. Ze praatten, lachten en sommigen zongen nog steeds Eomers verjaardagslied. Gezien de uitgelaten sfeer van de groep, had Erchirion ervoor gezorgd dat de kapiteins erop toezagen dat alle soldaten de stad verlieten. Falco's wacht zat er ondertussen op en hij liet de bescherming van zijn koning over aan Eolif die nu samen met Eomer vooraan liep. Met zijn ogen zocht hij zijn vriend maar hij was nergens te zien. En toen rook hij het weer, die heerlijke mengeling van geuren die bij zijn vriend hoorde. Onbewust gleden zijn vingers over zijn lippen. Hij voelde hoe een hand zijn elleboog greep en hem zachtjes wegleidde van de groep, hem een donkere en verlaten steeg in duwde. Daar, in het absolute duister, op nauwelijks twintig meter van de voorbijlopende stoet, werd hij tegen de muur geduwd en gekust. 'Waar bleef je toch?', kreunde Falco.

Door Ella Smidts 2024